

paa Danmarks Belliggenhed, og have endog i den allerseneste Tid udtalt, at de betragte Danmark som Hovedbolværket mod smitsomme Sygdommes Indtrængen i Østersøen. Danmark har, som jeg i Betænkningen har fremhævet, tidligere handlet i Overeensstemmelse hermed, især i de sidste 50 Aar, og man har nu ikke foretaget nogen indgribende Reform i vore Dvarantainelove, uden at man har confereret med vedkommende østersøiske Magter, hvilket navnlig var Tilfældet, da betydelige Forandringer med Hensyn til den gule Feber i Aaret 1841 bleve fastsatte. Ogsaa i Anledning af deene Sag er der, som den ærede Ordfører har fremhævet, indledet Forhandlinger ved de forskellige østersøiske Magter; men, som sagt, disse Forhandlinger ere endnu ikke aldeles tilendebragte. Denne sidste Omstændighed er Grunden til, at Regjeringen i Lovforslagets § 3 har villet holdt en Bei aaben, hvorpaa den kunde fyldestgjøre sine Forpligtelser til de nævnte Magter, uden dog at opsætte de Foranstaltninger, som bleve anseete onskelige for Danmarks eget Bedkommende. Naar jeg iøvrigt har anført i Betænkningen, at Danmark ikke ved Tractater har forpligtet sig til visse Foranstaltninger med Hensyn til Østersøens Dvarantainevæsen, forholder det sig ganske rigtigt, og der ligger intet Beviis i den af den ærede Ordfører citerede Tractat med Preussen af 1846, som netop udtaler, at Preussen ikke har nogen Forpligtelse til det danske Dvarantainevæsen, men at preussiske Skibe ere berettigede til at passere de danske Farvande uden der at underkaste sig nogen Dvarantaine. Dersom nu Loven skulde udkomme saaledes, som den foreligger, vil der efter min Overbeviisning lettelig opstaae Forviflinger med Udlandet, saavel med Hensyn til den gule Feber som med Hensyn til Cholera; thi det er meget vanskeligt samtidigt at opretholde 2 forskellige Systemer, hvilket vil være Tilfældet, naar denne nye Lovgivning skal opretholdes for Danmarks Vedkommende, de tidligere gjældende Bestemmelser for andre Magters Vedkommende. Dette har jeg tilladt mig nærmere at antyde i Betænkningen, ved at henvise til Dvarantaineforordningen af 8de Februar 1805 § 12 og 13, dog skal jeg ikke uden nærmere Opfordring gaae

ind paa Detaillen af dette Punkt. De Vanskeligheder, der med Hensyn til Cholera ville opstaae, og som nærmere ere udviklede i Betænkningen, angaae saavel Søfarten i Almindelighed som Communicationen med Naboløbet. Disse Vanskeligheder ere udførligt fremstillede i det Andragende til Rigsdagen, som Helsingørs Communalbestyrelse under 6te November forrige Aar har indgivet, og de ville haardt ramme Handelsstanden i Kjøbenhavn og Helsingør, undertiden vanskeliggjøre Sundtoldens Opkrævelse og paadrage Staten meget betydelige Udgifter. Disse Vanskeligheder hidrøre deels fra, at Cholerapatienter skulde kunne modtages fra fremmede og danske Skibe, deels derfra, at Danmark, naar Cholera udbryder i de østersøiske Havne, strax i Sverrig vil blive erklæret for mistænkt, og, naar enkelte mistænkelige Sygdomstilfælde her i Landet indtræffe, for smittet. Dette vil nemlig have til Følge, at Skibe, bestemte til svenske og norske Havne, ikke ville anløbe Helsingør eller have Communication med Byen, for ikke at paadrage sig Dvarantaine, naar de ankomme til Bestemmelsesstedet, og Communicationen mellem Danmark og Sverrig og navnlig mellem Sjælland og Skaane vil blive i høi Grad besværet, naar Sjælland er erklæret mistænkt, derved, at Sundhedspas fordræ, og naar det er erklæret smittet, derved, at Reisende herfra ikke kunne tilstedes at indpassere i Sverrig. Spørger man nu, hvorledes jeg holder for, at Sagen bør ordnes, skal jeg tillade mig at yttre, at Sagen efter min Mening hensigtsmæssigt kunde ordnes ved en Overenskomst med de forskellige østersøiske Magter. Det gaaer med Dvarantainevæsenet, som med Berelovgivningen, Lovgivningen om Maal og Vægt, Møntfod og deslige, jo større Gensformighed der finder Sted mellem de forskellige Staters Lovgivning derom, desto friere og lettere vil Samfærsele være. At dette er Tilfældet med Hensyn til Dvarantainevæsenet, er oftere udtalt, og Betragtningen heraf har i den seneste Tid foranlediget, at 12 af de til Middelhavet grændsende Stater have sendt Commissairer til Paris, for at træffe Overenskomst om en eensformig Ordning af Dvarantainen mod den orientalske Pest i de